

ρίς τὴν ἄδειαν τοῦ ὁποίου κάμμία λύπη ἢ συμφορὰ δὲν ἐμπορεῖ νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ. Μολονότι δὲ θλίψεις πρέπει νὰ περιμένωμεν, διότι καὶ τοὺς ἀγαθούς καὶ τοὺς δικαίους βλέπομεν πάσχοντας εἰς τὸν παρόντα βίον, μ' ὄλον τοῦτο, αἰσθανόμενοι ὅτι ὁ Θεὸς διέπει καὶ κυβερνᾷ τὰ πάντα, δὲν ἐμποροῦμεν εὐλόγως ν' ἀπελιζώμεθα· μάλιστα, ἔχομεν ἀποχρῶντας λόγους νὰ ἐνθαρρυνώμεθα, ἐπειδὴ τὸ ὑπ' αὐτοῦ διατασσόμενον πρέπει νὰ διατάσσεται ἐν σοφίᾳ καὶ χάριτι, εἴτε πρὸς διόρθωσιν τοῦ κακῶς ἔχοντος, εἴτε πρὸς δοκιμασίαν καὶ ἄσκησιν τοῦ ἀγαθοῦ, ὥστε νὰ ἐπιδίδωμεν εἰς τὴν ἀγιωσύνην, καὶ νὰ προετοιμασθῶμεν εἰς δόξαν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΛΙΕΡΓΕΙΑΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ.

Ἡ ΚΑΛΙΕΡΓΕΙΑ τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἀφ' ὅλας τὰς διασκεδάσεις τῶν ἀνθρώπων ἡ ἐκλεκτοτέρα καὶ ἡ προτιμότερα, ὡς ἡ ἀθωωτάτη καθ' ἑαυτήν, καὶ ἡ ἀβλαβεστάτη πρὸς ἄλλους. Ἡ ἐνασχόλησις αὕτη οὐ μόνον συντείνει πρὸς ὑγείαν καὶ εἰρήνην τοῦ πνεύματος, ἀλλὰ καὶ πιθανὸν ὅτι πλειοτέρα εὖνοια προκύπτει, καὶ περισσότεραι φιλίας θεμελιόνονται διὰ τῆς συναναστροφῆς καὶ συγκοινωνίας τῆς ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος τούτου, παρὰ διὰ τῆς ἐξ οἰουδήποτε ἄλλου. Αἱ ἡδοναί, αἱ ἐκστάσεις τοῦ κηπουροῦ, εἶναι ἀθῶαι καὶ καθαρὰί γραμμῆ τιν, χροιά, ἢ σκιά, γίνεται ὁ θρίαμβός του· μολονότι δὲ αὗται καὶ κατὰ τύχην πολλάκις ἀπολαμβάνονται, δὲν ἐξασφαλίζονται ὅμως πλὴν διὰ τῆς ἐωδινῆς ἐπιμελείας, τῆς ἐσπερινῆς προφυλάξεως, καὶ τῆς ἀγρυπνίας ἡμερῶν. Περιπλέον, ἡ ἐνασχόλησις αὕτη εἰς τοὺς διαφόρους βαθμούς τῆς οὔτε τὸν πλούσιον ἀποκλείει οὔτε τὸν πτωχόν, καὶ ἀφθονοῦσα ἀπὸ ποικιλίαν ἀπεριόριστον διεγείρει ἀκαταπαύστως τὸν συναγωνισμόν, χωρὶς φιλονεικίαν ἢ δυσμένειαν.

ΠΕΡΙ ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΟΣ.

Τὴν καθαρότητα συνιστῶσι πρὸς ἅπαντας τρεῖς δυνατοὶ λόγοι· πρῶτον, εἶναι σημεῖον εὐγενείας· οὐδεὶς ἄμοιρος τῆς ἀρετῆς ταύτης δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς καλὴν συναναστροφήν χωρὶς νὰ προσκρούσῃ πολυτρόπως τὰ διάφορα τῆς οἰκουμένης ἔθνη διακρίνει τοσοῦτον ἡ καθαρότης αὐτῶν, ὅσον αἱ τέχναι καὶ ἐπιστήμαι τῶν· ὅσον εἶναι προβεβηκότα εἰς τὸν πολιτισμόν, τόσω μᾶλλον συμβουλευόνται τὸ μέρος τοῦτο τῆς κοσμιότητος. Δεύτερον, ἡ καθαρότης ἐμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ ἡ μητρικὴ τῆς ἀγάπης. Τὴν ἀγάπην γενᾶ μὲν τὸ κάλλος, διατηρεῖ δὲ ἡ καθαρότης. Καὶ τὸ γῆρας αὐτὸ, ἀμίαντον καὶ καθάριον διαμένον, πόσῃν ἔχει ἐρασμιότητα! ὅμοιον μετάλλου παλαιοῦ μὲν, λείου δὲ καὶ σιλπνοῦ, τὸ ὁποῖον προκρίνομεν ἀπὸ νέον, ἀλλ' ἐσκωριασμένον. Παρατηρητέον δὲ καὶ ὅτι οὐ μόνον καθιστᾷ ἡμᾶς εὐαρέστους πρὸς ἄλλους, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἡμᾶς αὐτούς, ἄριστον οὔσα τῆς ὑγείας προφυλακτικόν· καὶ ὅτι διάφοροι κακοήθειαι καὶ νοητικαὶ καὶ σωματικαὶ

εἶναι ἀσυμβίβαστοι μὲ τὴν ἔξιν ταύτην. Τρίτον, συντείνει μεγάλως εἰς ἐμπνευσιν ἐξευγενισμένων καὶ ἀγνῶν αἰσθημάτων· διδασκόμεθα ἐκ πείρας, ὅτι τὰς πλέον κακοήθεις πράξεις βλέπουσι χωρὶς φρίκην ὅσοι μὲ αὐτὰς οἰκειωθῶσιν· ἐκ τοῦ ἐναντίου, οἱ ἀγαθὰ παραδείγματα ἔχοντες πρὸ ὀφθαλμῶν φεύγουσι μετὰ σπουδῆς ἀπὸ πάν ὅ, τι προσκρούει· οὕτω δὲ, καὶ ἀγνοὶ καὶ ἄσπιλοι διαλογισμοὶ ὑπαγορεύονται εἰς τὸν νοῦν ἀπὸ τὰ πέριξ ἡμῶν ἀντικείμενα, ὅταν ἦναι ὠραῖα καὶ κομψὰ κατὰ τὸ εἶδος.

Εἰς τὰ θερμὰ κλίματα ἡ καθαρότης εἶναι μᾶλλον ἀναγκαία· ὅθεν καὶ ὁ Ἰουδαϊκὸς καὶ ὁ Μωαμεθανικὸς νόμος γέμουσιν ἀπὸ νίφεις, καθαρμούς, καὶ ἄλλα ἔθιμα τῆς αὐτῆς φύσεως.

Ο ΠΑΙΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΗΡ.

ΕΖΗ πρὸ χρόνων εἰς τὴν πόλιν τῆς Ἀμερικῆς Βοστῶνα ζωγράφος τις, ὀνομαζόμενος Κόπλειος. Ὀλίγον εὐδοκίμων εἰς τὸ ἐπάγγελμά του, ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὥστε νὰ δοκιμάσῃ καὶ ἐκεῖ τὴν τύχην του. Εἶχε δὲ μικρὸν υἱόν, τὸνομα Ἰωάννην, τὸν ὁποῖον συμπαρέλαβεν.

Ὁ Ἰωάννης ἦτον ἐπιμελέστατος, καὶ τοσοῦτον ἐπιδίδεν εἰς τὰ μαθήματα, ὥστε ὁ πατήρ του ἐστειλεν αὐτὸν εἰς τὸ πανεπιστήμιον. Ἐκεῖ δὲ τόσον κατεγίνετο εἰς μελέτην, καὶ τόσον ταχέως ἀπέκτησεν ὑπεροχὴν, ὥστε οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ προεῖπον ὅτι ἐμελλε νὰ γένῃ ἐξοχος ἀνὴρ. Σπουδᾶσας τὴν νομικὴν, ἤρχισε νὰ ἐπαγγέλλεται τὸν δικηγόρον· ἦτο δὲ τόσον πεπλουτισμένος ὁ νοῦς αὐτοῦ ἀπὸ ποικίλας γνώσεις, καὶ τόσον γεγυμνασμένος ὑπὸ τῆς προτέρας ἐπιμελείας, ὥστε πάραυτα σχεδὸν διεφημίσθη. Μίαν ἢ δύο ἀξιολόγους δίκας μὲ τοσαύτην ἐμπειρίαν καὶ φρόνησιν διεπραγματεύθη, ὥστε εἴλκυσε τὸν θαυμασμόν ὄλου τοῦ Βρετανικοῦ ἔθνους.

Ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ περὶ αὐτὸν δὲν ἠμέλησαν τοιοῦτον ἄνδρα, καὶ σοφώτατον καὶ μεγάλην ἦδη ἐπιβροχὴν ἀποκτήσαντα· ἀλλ' ἐλκύσαντες αὐτὸν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς κυβερνήσεως, τὸν προεβίβαζον ἀπὸ μίαν εἰς ἄλλην ἐντιμον θέσιν, ἕως οὗ κατέστη Λόρδος Μέγας Καγκελλάριος τῆς Ἀγγλίας—τουτέστιν ἠξιώθη τῆς ἀνωτάτης τιμῆς, εἰς ἣν ὑπήκοος δύναται νὰ φθάσῃ. Ὁ πρὸ ἐξήκοντα περίπου ἐτῶν ἀσήμαντος παῖς εἰς τὴν Βοστῶνα ἐγένεν ἐπὶ τέλους Λόρδος Μέγας Καγκελλάριος τῆς Ἀγγλίας.—Ὁ υἱὸς πτωχοῦ ζωγράφου, μόλις τὸν ἐπιούσιον ἄρτον ποριζόμενου, βαθύπλουτος ἀριστοκράτης Ἀγγλος, εἰς τῶν ἐπισημοτέρων κατὰ τὴν δύναμιν καὶ τὴν σοφίαν εἰς τὴν βουλὴν τῶν Λόρδων, καὶ εἰς τῶν σεβαστοτέρων ἀνδρῶν καθ' ὄλον τὸν πολιτισμένον κόσμον. Τοιαύτην ἀμοιβὴν ἔλαβεν ἡ φιλοπονία. Μολονότι δὲ τοιαύτης ὑπεροχῆς ὀλιγώτατοι μόνον ῥεῖουονται, κοινῶς ὅμως ὁ ἐπιμελὴς παῖς γίνεται ὠφέλιμος καὶ σεβάσμιος ἀνὴρ.